

Γ. Αιμιλιανός: Η εν χαρά και χάριτι αποδοχή της ποιμαντικής ευθύνης (Πρωτοπρ. Χαρίλαος Παπαγεωργίου, Εφημέριος Ιερού Μητροπολιτικού Ναού Αγίου Νικολάου Βόλου)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1gYiUmY>]

Ο Γέροντας αναδέχθηκε την ποιμαντική ευθύνη εν χαρά και συναισθήσει ότι επιτελεί έργο υπακοής στην Εκκλησία, συντελεστικό όμως και του δικού του εξαγιασμού. Στους τομείς που διακόνησε τον άνθρωπο έδωσε κυριολεκτικά τον εαυτό του, εκδαπάνησε τις σωματικές και πνευματικές του δυνάμεις για τις ψυχές «*υπέρ ων Χριστός απέθανε*» [593], διδάσκοντας , κατηχώντας , νουθετώντας , κηρύττοντας, με έμπρακτο λόγο και έλλογο βίο. Η διακυβέρνησή του ήταν στιβαρή, ασφαλής, αυστηρή κι επιεικής , ενοποιός, λελογισμένη μ' ένα λόγο αγαπητική και γνήσια «κοινωνική»[594]. Ο Γέροντας ως ποιμήν εμφορούνταν από τη θεολογική αρχή της αλληλοπεριχωρήσεως με όσους σχετιζόταν, της αντιδόσεως κάθε τελείου χαρίσματος, της καθοδηγήσεως προς την εν Χριστώ υποστατική ένωση των υπάρξεων , που του εμπιστεύτηκε ο Θεός , και την υπέρβαση των όποιων διαιρέσεων προσωπικών η συμβιωτικών.

Πηγή: imverias.blogspot.com

Τις διαπιστώσεις αυτές επιβεβαιώνει η αλήθεια της ιστορίας : Νωρίς ετελειώθη και υπό της θείας χάριτος ελαυνόμενος «επλήρωσε χρόνους μακρούς» [595]. Προφητικά προετοιμάζοντας το γέωργιό του, δρέπει καρπούς πνευματικούς έτι ζων. Μια θάλλουσα κι αυξανομένη αδελφότητα στην Ι.Μ. Σίμωνος Πέτρας - φύτευμα μεν δικό του, αλλά αμφιλαφές καλλιέργημα των πνευματικών επιγόνων του - με διορθόδοξη και διαχριστιανική ακτινοβολία. Αφετέρου την πολυπληθή γυναικεία αδελφότητα του Ι. Κ. Ορμυλίας με λαμπρό κοινωνικό και πνευματικό έργο.

Επίσης ένα πλήθος πνευματικών τέκνων του σε όλες τις εκφάνσεις του κοινωνικού ιστού της πατρίδας μας. Όλοι αυτοί καλούνται να μεταφέρουν το πνεύμα του Γέροντος στη σύγχρονη κοινωνία και να αποδείξουν εμπράκτως ότι ο π. Αιμιλιανός υπήρξε πατέρας , παιδαγωγός εις Χριστόν και αναγεννητής των υπάρξεών τους , αλλά η θεοποιός πορεία του καθενός δεν ανακόπηκε με τη δική του διακριτική απουσία· ότι ο γέροντας δεν καλλιέργησε μια νοσηρή προσωπολατρία · ότι δε δημιούργησε ένα αχυρένιο πνευματικό έργο, το οποίο δοκιμασθέν από το πυρ της ασθενείας και της αποσύρσεώς του κάηκε κι εξανεμίσθηκε [596].

Στάθηκε «...στο μεταίχμιο αφ' ενός μεν μιας γενεάς η οποία στρέφεται προς τον κόσμο και απορροφάται από τις διασπαστικές δραστηριότητές του, στο πεδίο δε της εκκλησιαστικής ζωής στρέφεται προς μία ενδοκοσμική πνευματική δραστηριότητα, σε μια εσωτερική ιεραποστολή , μοχθώντας για την επούλωση κοινωνικών πληγών και την κάλυψη βιοτικών αναγκών,

αναζητώντας έτσι ένα νεώτερο τύπο μαχόμενου κοσμοκαλόγηρου · αφετέρου δε μιας εποχής κορεσμού αλλά και πνευματικής ωριμάνσεως , που αναζητεί τη δικαίωση του πιστού στον αμελημένο μοναχικό βίο , στην επιζήτηση της κατά Χριστόν πτωχείας , κακοπαθείας και εκουσίας αποταγής του κόσμου και των εν τω κόσμω για τη Βασιλεία των Ουρανών...»[597].

[Συνεχίζεται]

[593] *Β Κορ.12,15* και *Ρωμ. 5,6*

[594] Πρωτ. Αθαν. Γκίκα , *Ποιμαντική* , οπ.παρ., σ.90-92 .

[595] *Σοφ. Σολομώντος 4,13*

[596] *Α Κορ. 3,13*

[597] Ιωάννου Φουντούλη, Εισαγωγή , στο *Κατηχήσεις τ. 4* , σ. ιη